

af Anlægsværdien. Af de to af Selskabet tagne Forbehold gaar det ene ud paa at, man ikke vil være underkastet Ministeriets Godkendelse af hver enkelt Opsigelse af de hidtil gældende Kontrakter med Øens Sogneraad om Centralernes Bestyrelse; dette underordnede Punkt skal man ganske henstille til Ministeriets Afgørelse. Det andet Forbehold vedrører Fremsættelse af „Forslag om Ordning ved Forpagtningskontraktens Udløb“. Da Forpagtningen imidlertid ifølge Udkastets Post 1 skal have samme Varighed som Koncessionen, og da denne tænkes at skulle gælde, indtil Staten overtager samtlige Selskabets Anlæg, beror dette Forbehold, der savner praktisk Grundlag, formentlig paa en Misforstaelse.

Hvad nu angaar selve Hovedspørgsmaalet om, hvorvidt Taasinge m. m. bør inddrages under en eventuel Koncession og Statens derværende stedlige Anlæg bortforpagtes til Selskabet paa de saaledes foreløbig aftalte Vilkaar, skønner Kommissionen ikke rettere end, at Selskabets meget indtrængende Ønske herom bør imødekommes. Vel maa Telefonforholdene paa Taasinge antages allerede nu at være saa gode som muligt ogsaa med Hensyn til Samtrafikken med Fyn, men der bør ikke herved ses bort fra, at dette netop kun er opnaaet ved udstrakt Imødekommenhed fra Selskabets Side, og det er derhos ikke uden Føje af Selskabets Direktion gjort gældende, at Inddragelsen af Taasinge m. m. under dets Omraade maa betragtes som en ret selvfølgelig Konsekvens af Selskabets Erhvervelse af Telefonnettene paa Langeland og Ærø. En Samling af Fyn, Langeland og Ærø under eet Selskab med Taasinge og Smaaøerne liggende som en Enklave under anden Ledelse kan ikke være hverken økonomisk eller driftsmæssig naturlig ud fra almindelige samfundsmæssige Synspunkter, og Selskabet har ved Erhvervelsen af Telefonnettene paa Langeland og Ærø og disse Øers Inddragelse i dets Takstomraade som en samlet Helhed utvivlsomt skabt Grundlag for en meget betydelig Udvikling af Telefontrafikken mellem disse Øer og Fyn til Gavn for Befolkningen paa begge Sider. Hertil kommer endelig, at den Forpagtningsafgift af Statens Anlæg, hvorom man er enedes, er fastsat saaledes, at Statskassen intet Tab lider, men derimod vil faa væsentlig større Indtægt, end Statsdriften maa antages hidtil at have givet.

De for Fyns kommunale Telefonselskab indtil Udgangen af September Maaned 1918 gældende Maksimaltakstbestemmelser blev ligesom Taksterne for samtlige andre Selskaber under 27. September 1918 af Ministeriet for offentlige Arbejder forlænget til at gælde indtil videre, men Selskabets Direktion fremkom med Andragende om meget betydelige Takstforhøjelser, der ønskedes sat i Kraft saa snart som muligt. Herom førtes der indgaaende Forhandlinger med Direktionen, der fandt deres Afslutning i den som Bilag 29*) aftrykte Indstilling af 29. November 1918 til Ministeriet med tilhørende Betænkning fra Medlem af Kommissionen, Professor P. O. Pedersen. Overensstemmende hermed udfærdigede Ministeriet under 30. s. M. de som Bilag 30*) aftrykte Takstbestemmelser med Tilføjelse, at der fra Ministeriets Side intet var til Hinder for, at de sattes i Kraft for det løbende Oktober Kvartal. Der er Enighed om, at der, hvis Koncessionen fornyes, vil være at udfærdige hermed ligelydende Maksimaltakstbestemmelser.

Da Kommissionen efter alt foreliggende mente at kunne gaa ud fra, at den almindelige Ledelse af Fyns kommunale Telefonselskab saavel med Hensyn til Anlægene som deres Drift og Betjening var i god og tilfredsstillende Orden, har man i saa Henseende begrænset sig til samtidig med den andetsteds omtalte Undersøgelses-

*) Er ikke medtaget her.